

ONKO MEIDÄN PAKKO KIELTÄYTYÄ ASE- PALVELUKSESTA?

RR kesäkuu 1970 nro 6

Kirjeessään minulle J. R. Hannula kirjoittaa mm.:

„Meidän täytyy osata antautua sellaiseksi toiminnan kanavaksi, jonka kautta uusi aalto henkisestä maailmasta voi löytää ilmentymismahdollisuutta täällä alhaalla.

Yksi sellainen aalto on r a u h a n a a t t e e n käytännöllistyttäminen.

Onhan mm. sanottu, ettei Suuri Opettaja voisi ilmentyä, ellei sota tulisi poistetuksi maailmasta. Mutta kuinka sota tulisi poistetuksi, elleivät ihmiset ala ensin ymmärtää, kuinka sota on perin pohjin väärä? Ihmisten täytyy tulla käsittävänsä, että tappaminen, tehköön sitä yksi ihminen tai monta ihmistä yhdessä, aina on väärä, on rikos elämän lakia vastaan.

On todella turhaa sanoa esim. lihansyöjälle: Sinun kätesi ovat verellä tahritut yksin sillä, että sinä syöt lihaa, vaikket sinä itse eläimiä tappaisikaan. Sillä hän voi meille syystä sanoa: Sinun omat kätesi ovat tahritut ihmisen verellä, antaessasi jollain tavalla apuasi sodalle, odottaessasi siitä jotakin voittoa, vaikket olisikaan itse suorastaan mukana sodassa. Ja onko sitten pienempi asia tahreria kätensä ihmisen kuin eläimen verellä?

Niin lihansyöjä saattaa meille syystä huomauttaa.

Jos sallitte niin paljastan hyvin harvoilla sanoilla ihmiskunnan nykyisen räikeän tilan: Fyysisellä tasolla ei ole juuriidista elämisen oikeutta muilla kuin murhaajilla.

Odottakaahan.

Kellään ihmisellä Euroopan sivistysvaltioissa ei ole ehdotonta elämisen oikeutta, ellei hän tunnusta ihmisten tappamista jostakin syystä oikeutetuksi, ja ellei hän käskettäessä ryhdy suoranaiseen toimintaan ihmisten tappamiseksi. Ihmisellä on silloin valittava-

na vain kaksi mahdollisuutta: joko ryhtyy toisia tappamaan tai tulee itse tapetuksi. Sillä ellei ihminen, joka kieltäytyy sodasta, kieltäytyy tahrimesta käsiään ihmisverellä, ellei hän tule vangituksi ja tapetuksi, niin se ei johdu siitä, että hänellä olisi sen jälkeen juriidista oikeutta elämiseen, vaan se johtuu joko Korkeimman suojeluksesta, sallimasta tai karmasta, tai viranomaisten armosta, välinpitämättömyydestä, tai virkavelvollisuuksiensa suoranaisestä kieltämisestä. Ihminen, joka ehdottomasti alistuu Jumalan käskylle: „älä tapa”, hän on kuin henkipatto tämän maan päällä.

Sellaisessa kauhistuttavassa tilassa ja puristuksessa ihmiskunta vieläkin elää. Siinä ei ollenkaan tapahdu Isän Jumalan hyvä tahto, vaan Isän Saatanan paha ja väkivaltainen tahto.

Nyt on selvää, että jos ihmiskunta koskaan tahtoo päästä tästä verisestä tilasta, jos se koskaan tulee edes ymmärtämään sodan ja väkivallan pahaksi ja omasta tahdostaan kieltäytyy siitä, täytyy syntyä edes joku hapattava siemen, joku henkinen keskus, jossa selvästi ymmärretään ja omaksutaan se totuus, ettei väkivallalla maailmaa paranneta, ettei pahaa pahalla voiteta, ettei ihmisen tappaminen ole missään asiassa paikallaan.

Yksin tämä seikka on niin tärkeä ja suuriarvoinen, että se jo velvoittaa Suomen Teosofisen Seuran, tuon yleisen veljeyden ytimen, kulkemaan sisäisen uudestisyntymisen kautta uuteen ilmentymismuotoon.

Lopetan tämän kirjeeni lisäämällä, että vaikken ole ryhtynyt kirjoittamaan Teille yksityisesti – niinkuin ensin oli aikomukseni saadessani sysäyksen tähän tehtävääni – niin Te, ystävät ja veljet, voitte jokainen lukea tämän niinkuin yksityisen ystävän kirjeen, joka yksin vastaa sanoistaan. Voittehan sitäpaitsi yhteisesti keskustella ja neuvotella jossakin kokouksessanne, tai muussa tilaisuudessa. Olkoon se ikäänkuin pohjustuksena asialle. Sillä tietenkin jokaisen on syventyvän mietiskelyn avulla ratkaistava kantansa, on päästävä selville siitä, tahtooko hän olla mukana

tukemassa Suomen kansaa sille erikoisesti uskotussa tehtäväsään.”

*

Ystäväni J. R. Hannula on edellä olevassa kirjeessään koskellut näkökantaa, jonka kannattajaksi minäkin olen asettunut esim. tämän aikakauskirjan palstoilla. Minustakin henkisen elämän ehtoihin kuuluu aseettomuus, ja ovathan sitä henkistä elämää edustaneet sekä Kristus että Buddha. **Olen vain painostanut, että se on yksilöllistä, esoteerista laatua. Se ei ole poliittinen näkökanta eikä joukkoilmiö, vaan on oleva jokaisen ihmissielun yksilöllinen vakaumus.**

Senpätähden on tunnustettava suoraan, ettei sitä voi asettaa vaatimukseksi esim. Teosofisen Seuran jäsenyydelle. **Aseettomuus on luonnollista, kun veljeys on tullut eläväksi henkiseksi voimaksi ihmisen sielussa, mutta Teosofisen Seuran jäsenyys on avoinna kaikille, jotka tunnustavat ihmisten veljeyden periaatteessa, ja käytännössä ainakin sitoutuvat olemaan suvaitsevaisia toisilleen eikä tuomitsemaan toinen toisensa vakaumuksia. Teosofiseen Seuraan pyrkijät ovat totuudenetsijöitä eikä ole oletettavissa, että henkisen elämän totuus olisi kaikille kirkastunut.** (harvennus toimittajan.)

Toista on ns. esoteristien. Nämähän ovat alkaneet elää henkistä elämää, ainakin vakavasti siihen päin pyrkiä, ja Kristuksen, Buddhan ym. mestareiden viitoittamaan suuntaan johdettuina he saattaisivat kylläkin joutua sisäiseen kosketukseen henkisen elämän ehtojen ja vaatimusten kanssa. Ja koska eroteristit muodostavat Teosofisen Seuran sielun, koska he H. P. B:n sanoja käyttäen toteuttavat T. S:n alkuperäistä tarkoitusta, on luonnollista, että heidän esimerkkinsä ja vaikutuksensa on painava T. S:n toisillekin jäsenille. Esoteeriselta osastolta olisi voinut odottaa, että se maailmansotakäsymyksessä olisi asettunut sille veljeyden kannalle, josta puhuin Tietäjän maaliskuun vihossa. Ja jos kerran esoteristit olisivat esimerkkiä näyttäneet, olisi aseettomuuden ihanne pian tullut Teosofisen Seuran yleiseksi mielipiteeksi, ja

silloin Teosofinen Seura olisi itse asiassa mullistusten raskaina aikoina seisonut lujana kuin kallio henkisen elämän, totuuden ja veljeyden julistajana maailmassa.

Tietäjä 1920, 6.